

96

Forslag til lov

om

forlængelse af lov nr. 137 af 30. marts 1946 om anvendelsen af efterbetalings- og bødebeløb vedrørende indkomst- og formueskat til staten og den fælleskommunale udligningsfond i finansårene 1945/46-1948/49.

(Fremsat i folketinget den 4. februar 1949 af finansminister *H. C. Hansen*).

Lov nr. 137 af 30. marts 1946 om anvendelsen af efterbetalings- og bødebeløb vedrørende indkomst- og formueskat til staten og den fælleskommunale udligningsfond i finansårene 1945/46—1948/49 har gyldighed med hensyn til beløb af den i loven omhandlede art, der indgår i finansåret 1949—50.

Bemærkninger til lovforslaget

Ved lov nr. 137 af 30. marts 1946 blev det bestemt, at de beløb, der i hvert af finansårene 1945/46—1948/49 måtte indgå som efterbetalings- og bødebeløb vedrørende indkomst- og formueskat til staten og den fælleskommunale udligningsfond, kun for en nærmere fastsat del som hidtil skulle tages til indtægt på statsregnskabet henholdsvis under § 5 og § 26, II, medens de eventuelle overskydende beløb skulle overføres til statens reguleringskonto hos Danmarks nationalbank. Den del af efterbetalings- og bødebeløbene, som skulle tages til indtægt på statsregnskabet, blev fastsat til: for statsskattens vedkommende 8 mill. kr. med tillæg af $\frac{1}{3}$ af summen af selve efterbetalingsbeløbene, og for den fælleskommunale skats vedkommende 1 mill. kr. med tillæg af $\frac{1}{2}$ af selve efterbetalingsbeløbene.

Baggrunden for loven af 30. marts 1946 var den vældige stigning i efterbetalings- og bødebeløbene vedrørende indkomst- og formueskatten, der var en følge af de efterbetalingssager, som de ekstraordinære formueopgørelser i henhold til lov nr. 352 af 22. juli 1945 gav anledning til. Det var forudset, at arbejdet med disse sager mindst ville strække sig over finansårene 1945/46—1948/49, og at den indtægt for staten og den fælleskommunale udligningsfond, der normalt fremkommer ved revisionen af tidligere års skatteligninger, ville blive mangedoblet. Da denne indtægt således for størstedelens vedkommende var af en ekstraordinær art, fandt man det naturligt, at kun en del af de samlede efterbetalings- og bødebeløb indgik på de ordinære skattekonti på statsregnskabet. Den del af provenuet, der svarede til de